

Margs verða hjúin vís
þá hjónin deila.
Ádeila á Alþingi og
stjórnmalaflokka.
7 blöð. Frumdrög ófullgerð.

33.

Margs verða hjúin vís, þegar hjónin deila.

A.

Samtaka eru þau mög þín svonefnda „áttahundruðin“ í landi þínu.
en þó þykki oft manni þetta slíkt, en telur þeim öllum frams;
það er hvortkvæggja í seinni höfðingjasetun og höfðingjasetun.
Þar er samtökunda nokkur haldin a. m. 16. annaðhvort á 7
þangað sagnast ýmist í hjórnunni eða fjórtíundin höfðingjar
landeins til störfis - og það er oft miðid - og hádagurda - sem
lítið er þar og að sé til vissileg gagna. Það má segja, að þar sé
þing háð, eins og sagt er um hvarfana, en halda þing sitt á hvarf-
inu, sem ávarð endan hjó þeim í þá breidd „staki hvarfina“ en hvarf-
inu, en hér, í samtökunda þessari vinna allir að því, sem þar unnta,
að þeir séu allir dreppir; svo er í höfðingjasetunin í höfðingjum
því. Þar unnta höfðingjar þessir, sumir haldarar, þ. á m. há-
vandastir háðarar, systurmenn, latharar og prestar, allir fjórtí-
undin fyrir ýmsu þó hafi líka, sem aðrir menn hafa staki. Þar
má og finna menn und höfðingjum svo miðla að allir aðra má telja hálf-
þingja og annað, sem haldi að hafa í höfðingjum stigi og stigi eftir tólu
sandi á þessu, sem undir höfðingjum dröfud til höfðingja þeirra landa
landeins. Þetta eru þau gudsfræðir þessir, sem hafa 141000 sár
í háðararstól, en þykki latharar undir höfðingjum í staki
hátið vinna í vinnu gudsfræðingja þessara haldarar. Þessir unnta
aðra höfðingjum undir höfðingjum og andvöðingjum.

2.
Þetta er ein hrisfedunin, í eini Kalla "matti" hjón "h. einilísi" 2.
er svo ein þá "hjósi", hrisdráð og tuttuga fjórum dögum, þessum og Karlar,
stóri og yngri; ein þau hlustendur íþvafsin er það er allra gagna
þessum og hjónanna, í eini helid hafa það í sína fjónuotu til fjórum
þóða almannis og hjón sína ein af þessum fjórum, og ein fjónuotu hafa sam-
hrygja sína og hjóna.

Og ein skrafa "hjósi" samur. Þess helid þessum hrisdráð er ein samur,
er ein hrisdráð "hjósi" í dælu þessum. Þau er í svo upfdunum "flóthrum"
og hafa ymis þessum "flóthrum", hrisdráð er ein fjónuotu í gátt þess.
Þau hrisdráð er hrisdráð til annars ein. Hrisdráð er ein hrisdráð
"h. einilísi" og "abrygðar til fjónuotu", er hrisdráð þessum er þessum í Kallit.

3
in. Og ein er ein til veitt þá til fjónuotu í íþvafsin máli, er ein þau eini
nata hrisdráð er ein. Þess undganga þau í allra gagna sína, íþvaf-
sin, hrisdráð er ein, svikinn hrisdráð er ein og ein "hjósi" ein, er þessum
hjósi hafi er eini gagna hrisdráð er ein. Hjósi er ein allra
þá er þau ein undganga allra íþvafsin og ótíðum er ein, og hrisdráð er
í hjón sína er ein þá til fjónuotu.

5.
"Margr verda hjónin vís, þegar hjónin deila"

Hofdingjasetur var hún, gafi verid og ekki á vera samþungdau sí,
en fjáðin sjálf hefir kjörð sér

6.
"Margr verda hjónin vís, þegar hjónin deila."

Sannkalld "hofdingjasetur" var hún hás Celfingi áður, gafi verid
þad ein og ekki á vera. Húsbændurnir í heimilinu því, eru man
þeir en fjáðin sjálf hefir kjörð sér, sam húsbændur; þad
eru "hjónin" — enda ein og komur þar í stundum, þott ein þin í þar
nín — og "hjónin" eru "barn" fjáðarinnar, Hómun og Kartar, yngri og
eldri eða fjáðin sjálf.

Þí eru "hjónin" áð straga samum, og "hvöldvalkan" er hún í
heimilinu sjálfu, og þar er útvargi. Allir heyrir og hlusta.

Útvargid er "alþingagagn" landsmanna og gættar þar í ymun. Og
in lán "hjónin" hlustandur sína eja til botna í slápinu því, en
þar er mæri kjör en margt hjónid hofdi gnumá á vör þar. Hvi-
líkur sori!

"Manga vanda hjórin vís, en hjórin á dala"

Það voru menn úr Norðvíks sanna kundu fjáðarinnu, sanna kundu menn,
 sanna kundu þess á fjáðin síni fulla og ófalmarkeis vindingu, en lífu til sín
 höfðu þess undanfærin kuld. Þeir söndradu sigi þess á dala: Líðadur
 þessa annan handlegg, með áðsottumum um gleppi, fals og undioferli og þó
 gleymdu þeir sigi hófumumum þess á annan gæd, svingu undlumum um íráðvandi,
 tekinnokku og þess þess vörsta til fjáðarinnu og máttfusa þessu. Það var engu
 lítu ann, en á þessu áttist við þess lítinnu stríðan, erðin og ofstopp og illu
 uppaldir unjög og áttist voru þess á skín stötu til álta, kúnd adra fjós-
 unna og spyrja fjósuona út í loftid. Þess þess þessu um framferdi: mátt-
 stáðum annu sínu, hóvannu, skottannu og þess þessu eða annu
 máttinnu stáðunna, en þess þessu sá i "flotli" um l stöðingu sínu
 og sanna gædi: "alt þess out" sínu og þess þessu. Þess þessu afsóttinnu þess
 þess sínu þessu, skottu sínu og þessu, þ. e. "flotli" sínu og toldu sig sigi
 verra þess og þess þessu kúndunna."

En úr velti gjálfangt, á fjáðin falli fram, til eiddi þessu þessu gúndarinnu
 og sanna kundu þessu? Það var gjálfangt á fjáðin gædi þessu, og þess gjálfir
 vildi fara þessu til sín og sigi láta gjá sig fram á vettu annu þessu og aldrá
 gæfa kast í þessu, á þessu þessu áttan: Það vori kúnd þessu."